

Gilberto Fiorani
mod
Europa-Parlamentet

»Tjenestemænd — forflyttelse/omplacering —
foranstaltning vedrørende tjenestegrenenes organisation —
skjult disciplinær sanktion — bebyrdende akt«

Rettens dom (Fjerde Afdeling) af 8. juni 1993 557

Sammendrag af dom

1. *Tjenestemænd — søgsmål — frister — begyndelsestidspunkt — meddelelse — begreb — afgørelse sendt til en tjenstemands arbejdsplads under hans sygeorlov — ikke omfattet (Tjenestemandsvedtægten, art. 91, stk. 3)*
2. *Tjenestemænd — forflyttelse — omplacering — sonderingskriterier (Tjenestemandsvedtægten, art. 4 og 29)*
3. *Tjenestemænd — søgsmål — bebyrdende akt — begreb — afgørelse om omplacering — foranstaltning vedrørende tjenestegrenenes interne organisation — ikke omfattet — betingelser — pligt til begrundelse og forudgående høring — foreligger ikke (Tjenestemandsvedtægten, art. 90, stk. 2)*
4. *Tjenestemænd — søgsmål — erstatningspåstand nedlagt samtidig med en annullationspåstand — antagelse til realitetsbehandling afhængig af tilstedeværelsen af en snæver sammenhæng mellem de to påstande (Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)*

1. Meddelelse om en afgørelse skal give den pågældende mulighed for at få kendskab til afgørelsen. Dette krav er ikke opfyldt i forbindelse med en afgørelse, der i besvarelse af en klage fra en tjenestemand stiles til denne på hans tjenestested, skønt han er på sygeorlov. I så fald er det først fra det tidspunkt, da tjenestemanden kunne få kendskab til afgørelsen, at søgsmålsfristen begynder at løbe.
2. Ved afgørelsen af, om en foranstaltning er en forflyttelse eller en omplacering, kan Retten ikke være bundet af, hvorledes parterne retligt betegner foranstaltningen.

Det fremgår herved af vedtægtens systematik, at der kun sker forflyttelse i udtrykkets egentlige forstand, hvor en tjenestemand overflyttes til en ledig stilling. Det følger heraf, at enhver egentlig forflyttelse er underkastet de i vedtægtens artikel 4 og 29 fastsatte formkrav. Disse formkrav gælder derimod ikke i tilfælde, hvor en tjenestemand omplaceres med sin stilling, fordi en sådan overflytning ikke medfører, at der opstår en ledig stilling.

3. Kun akter, der er egnet til umiddelbart at påvirke en tjenstemands retsstilling, kan anses for bebyrdende. De går således videre end akter, der blot er foranstaltninger til intern organisation af tjenesten, og som ikke påvirker en tjenstemands ved-

tægtsmæssige stilling. Der foreligger ikke en bebyrdende afgørelse i forbindelse med en omplacering, som ikke påvirker den pågældendes vedtægtsmæssige rettigheder, idet afgørelsen for det første — på trods af en ændring af arbejdsopgaverne — ikke ændrer tjenstemandens lønklasse, og for det andet ikke påvirker tjenstemandens materielle vilkår samt ikke gør indgreb i hans ideelle interesser eller fremtidsudsigter; det er dog en betingelse, at afgørelsen er truffet i tjenestens interesse. Herved må omplaceringen af en tjenestemand, der sker for at løse uholdbare tjenstlige vanskeligheder, anses for besluttet i tjenestens interesse. Administrationen har ingen pligt til at begrunde en sådan afgørelse, der blot er en foranstaltning til intern organisation af tjenesten, ligesom den ikke har pligt til forinden at høre den pågældende tjenestemand.

4. En erstatningspåstand vil, når den nedlægges samtidig med en afvist annullationspåstand, selv være at afvise, såfremt den er snævert forbundet med sidstnævnte; erstatningspåstanden kan kun realitetspåkendes — for så vidt den påståede skade skyldes en tjenstlig fejl, som er uafhængig af den omplaceringsforanstaltning, der kræves annulleret — på den betingelse, at der forud for erstatningsøgsmålet er indgivet klage, som på sin side efterfulgte en ansøgning til administrationen med opfordring om at erstatte skaden.